

var overordentlig velvillig overfor Spørgsmaalet: de bymæssig bebyggede Kommuner. Den højtærede Minister gik ind paa Tanken og vilde ved Lejlighed, naar han kom ind paa en Revision af Loven, optage denne Tanke til Overvejelse og Forhandling. Jeg maa dog sige, at det er jeg paa ingen Maade tilfredsstillet ved. Det er i Virkeligheden saaledes, at der i vort Land bor mange, mange Aldersrentenydere i de bymæssig bebyggede Kommuner, og her vil jeg gøre det samme gældende som overfor Revisions-spørgsmaalet, at de gamle har ikke Raad til at vente; hvis der var Tale om andre, mindre paatrængende og nødvendige Forhold, kunde det gaa an, men de gamle Mennesker har nu en Gang ikke Raad til at vente, indtil det behager den højtærede Indenrigsminister at komme med disse Ændringer.

Jeg skal dernæst vende mig til Spørgsmaalet om den 25 pCt.'s Forhøjelse af de ugiftes Takster. Ogsaa dette skød Ministeren fra sig, han gik i det hele taget slet ikke ind paa Tanken om, at de ugifte fik for lidt, og dog laa der i den højtærede Ministers Omtale af dette Punkt en vis Forstaaelse, den højtærede Minister gjorde gældende, at han ogsaa kendte disse Hjem; vi maatte ikke tage Patent paa, at det alene var os, der kendte dem, den højtærede Minister havde sin Gang i saadanne Hjem og kendte nøje Forholdene og vidste, at de var ulykkelige. Jeg vil dertil tillade mig at sige, at naar det er Tilfældet, hvorfor saa ikke træde hjælpende til, hvorfor lade det gaa saaledes, at man skal komme ind paa disse Fortolkningskunster, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen gjorde gældende, og som i Virkeligheden skaber et Virvar ud over Landet, hvorfor ikke resolut gaa over til at gøre det eneste, der er at gøre, nemlig foreslaa en Ændring i Loven, hvorefter alle ugiftes Takster forhøjes med 25 pCt., da de faar 25 pCt. for lidt? Jeg tror ikke, at den højtærede Minister vil finde nogen som helst Vej udenom dette Spørgsmaal, han kommer sikkert til at gaa over til Handling.

Hvad Lægehjælpen angaar, maa jeg erkende, at ogsaa her var den højtærede Minister velvillig, men udtalte dog, at det vilde være uheldigt at fastsætte Grænser for denne Lægehjælps Ydelse, og det kan jeg i nogen Grad erkende. Jeg kunde ogsaa føle mig tilfredsstillet paa dette Punkt ved et Cirkulære fra Ministeriet eller i hvert Tilfælde en Afgørelse af et enkelt Forhold, som blev publiceret i Kommunerne, saaledes at man ude i Kommunerne, i de vrang-

villige Kommuner, fik den rigtige Opfattelse af, hvad der er Meningen, at det ikke er Meningen, at man, fordi nogle Folk ejer 1 500—2 000 eller 3 000 Kr., skal tvinge dem til at betale Lægehjælpen selv.

Jeg skal derefter omtale to Spørgsmaal, som jeg tillod mig at stille til den højtærede Indenrigsminister, og som Ministeren ganske undlod at svare paa, nemlig for det første Forskelshjælps Bevarelse. Den nuværende Forskelshjælp for de gamle glider ned med $\frac{1}{5}$ næste Aar og falder i Løbet af 4 Aar helt bort, de gamle vil umulig kunne bære dette Bortfald af Forskelshjælpen. Det andet Spørgsmaal gælder Stigningen af Taksterne hvert 5te Aar med 10 pCt. Nu er det jo muligt — det tør jeg ikke benægte —, at naar den højtærede Minister ikke svarede paa disse to Spørgsmaal, er det, fordi han agter at stille Forslag derom; Tavshed kan man naturligvis udtyde paa forskellig Maade, og jeg er naturligvis tilbøjelig til at udtyde den højtærede Indenrigsministers Tavshed paa den Maade, at han netop agter at stille Forslag i disse to forskellige Retninger. Naar jeg har faaet den Opfattelse, er det til Dels fordi den højtærede Indenrigsminister kender disse Hjem af Selvsyn. Det er altid en Fornøjelse at forhandle med Folk, som kender en Sag af Selvsyn, og den højtærede Indenrigsminister udtalte jo den Dag, i en vis Konkurrence med os andre, at hans Kærlighed til disse Hjem var stor, og at han nok vidste, at de ikke havde det godt. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem Hr. Ulrich forleden Aften paa et Møde i Sydsjælland stod og roste Lovens Principper — det takker jeg det ærede Medlem for, jeg fik ogsaa Lejlighed til det paa selve Mødet. Lovens Principper har den nuværende Regering nemlig arvet fra sine Forgængere. Men det ærede Medlem Hr. Ulrich kom samtidig ind paa at meddele, at de fattigste af de gamle havde for lidt. Jeg erkender, at naar man først er kommet dertil, er man vel ogsaa villig til at hjælpe. Det udtalte det ærede Medlem ikke den Aften, men det fremgik tydeligt af hans Ord, at han ikke var utilbøjelig til at hjælpe de fattigste af Aldersrentenyderne.

Jeg vil derfor tillade mig endnu en Gang at gøre en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister, idet jeg vil samle det i disse 4 Forslag: Taksternes Forhøjelse, 25 pCt.s Forhøjelsen til de ugifte, Forskelshjælps Bevarelse og Stigning med 10 pCt. hvert 5te Aar. Al Velvillie kan jo være god nok, men den kan de gamle ikke leve af; jeg vil derfor spørge den højtærede